

Ed.

428. Frumvarp til laga

um breyting á lögum nr. 38 frá 13. júní 1937, um loðdýrarækt og loðdýralána-
deild.

(Eftir 2. umr. í Ed.).

1. gr.

4. gr. laganna orðist svo:

Hreppur hver eða bæjarfélag er sérstakt leyfisumdæmi samkv. lögum þess-
um. Ríkisráðunautur í loðdýrarækt hefir í umboði landbúnaðarráðherra yfir-
umsjón með því, að lögum þessum og reglugerð um framkvæmd þeirra sé hlýtt.

Skulu hreppstjórar í hreppum og lögreglustjórar í kaupstöðum vera trún-
aðarmenn hans í þessum málum og framkvæma eða láta framkvæma í umboði
sinu eftirlitið, eftir því sem ráðunautur leggur fyrir, og sjá um, að hlýtt sé lög-
um þessum og reglugerð um framkvæmd þeirra.

Stundi þeir sjálfir loðdýrarækt, framkvæmir ráðunauturinn eftirlitið, eða
skipar sérstakan mann til þess.

2. gr.

5. gr. laganna orðist svo:

Leyfi til loðdýraræktar skal gefa á þar til gerð eyðublöð, er landbúnaðar-ráðuneytið gefur út í samráði við loðdýraræktarráðunaut.

Leyfi hvert gildir aðeins í því leyfisumdæmi, sem það er veitt fyrir, og einungis fyrir þá tegund loðdýra, sem í leyfinu greinir.

Óheimilt er að loka dýr í loðdýragarð eða aðhald fyrr en úttekt loðdýra-ræktarráðunauts eða trúnaðarmanna hans hefir farið fram og fullnægt er ákvæðum laga þessara og reglugerðar um, að girðingar og umbúnaður allur sé úr traustu efni og svo vandlega frá gengið, að öruggt sé, að dýr geti ekki sloppið nema einhver sérstök óhöpp beri að höndum.

Að lokinni úttekt og fullnægðum skilyrðum ber úttektarmanni að gefa leyfishafa skriflega yfirlýsingu um, að honum sé heimilt að taka dýrin í garðinn eða aðhaldið. Sömu ákvæði gilda, ef loðdýragarður er fluttur eða stækk-aður.

Nánari ákvæði um eftirlit og úttekt skal setja með reglugerð, þar á meðal um greiðslu fyrir verkið.

Brot gegn ákvæðum þessarar greinar varða sektum, frá 200—4000 krón-um, er renna í sveitar- eða bæjarsjóð.

3. gr.

6. gr. laganna falli burt, og greinatalan breytist samkv. því.

4. gr.

7. gr. laganna orðist svo:

Öll loðdýr skulu flutt á milli garða í öruggu búri. Ef loðdýrin eru geymd í aðhaldi, er skylt að flytja þau í örugga vörzlu (sbr. 5. gr.) eða lóga þeim hvenær sem hættu þykir á, að dómi hreppstjóra eða lögreglustjóra, að þau kunni að sleppa úr aðhaldi, svo sem vegna ísalaga.

5. gr.

Á eftir 7. gr. laganna komi ný grein, svo hljóðandi:

Hver sá, félag eða einstaklingur, sem fengið hefir leyfi til loðdýraræktar og tekið hefir dýr í vörzlu, skal þegar gerast meðlimur í Loðdýraræktarfélagi Íslands eða öðru félagi loðdýraeigenda, er komi í þess stað, enda hafi land-búnaðarráðherra staðfest lög félagsins.

Brot gegn þessari grein skal varða missi leyfis til loðdýraræktar.

6. gr.

10. gr. laganna orðist svo:

Sleppi loðdýr úr vörzlu, skal sá, er vörzluna hefir, þegar gera gangskör að því að veiða dýrin. Samtímis skal hann tafarlaust tilkynna hreppstjóra eða lögreglustjóra í leyfisumdæminu hvarfið, og varðar sektum frá 200 til 2000 kr., ef út af er brugðið.

Auk sekta samkvæmt framansögðu skal sá, er dýrin missir úr vörzlu, greiða skaðabætur eftir mati, ef sannanlegt tjón hlýzt af, nema sannað verði, að skemmdarverkum óviðkomandi manna eða öðrum óviðráðanlegum orsökum sé um að kenna, að dýrin sluppu. Nú hefir dýr, eitt eða fleiri, sloppið úr vörzlu og hvarfið verið tilkynnt samkvæmt 1. málslíð þessarar greinar, og skal þá hlutað-eigandi hreppstjóri eða lögreglustjóri tafarlaust tilkynna það loðdýraræktar-ráðunaut, og gera þeir þá í sameiningu ráðstafanir til þess, að dýrunum verði náð, dauðum eða lifandi, ef auðið er. Kostnað, er þær ráðstafanir hafa í för með sér, greiðir sá, er dýrin voru í vörzlu hjá, hvort sem þau eru hans eign eða tókudýr. Nú

sannast, að umráðamanni dýranna var ekki um að kenna, að dýrin sluppu, og falla þá skaðabætur og kostnaður á þann, er fundinn verður sannur að sök, auk þess sem hann skal sæta sektum fyrir spellvirki, allt að 5000 kr., nema þyngri refsing liggi við samkvæmt öðrum lögum. Sannist ekki, hvaðan dýr hafa sloppið úr vörzlu, greiðir rikissjóður kostnað þann, er um ræðir í þessari grein. Sektir samkv. þessari grein falla í rikissjóð.

7. gr.

11. gr. laganna orðist svo:

Landbúnaðarráðherra skipar ráðunaut með sérþekkingu í loðdýrarækt, og skal hann hafa tekið fullnaðarpróf við landbúnaðarháskóla á Norðurlöndum eða annan hliðstæðan skóla. Hann er launaður úr rikissjóði, og gefur ráðherra honum erindisbréf. Heimilt er ráðherra að fela Búnaðarfélagi Íslands umsjón með störfum loðdýraræktarráðunauts.

8. gr.

14. gr. laganna orðist svo:

Kostnað við merkingar loðdýra greiðir Loðdýraræktarfélag Íslands, en heimilt er því að taka merkingargjald af eigendum merktra dýra, og ákveður aðalfundur félagsins gjaldið ár hvert. Sama gildir um ættbókarfærslu.

9. gr.

16. gr. laganna orðist svo:

Eigi má flytja til landsins loðdýr, nema þau eða foreldrar þeirra hafi hlotið verðlaun á loðdýrasýningum, eða þau séu af viðurkenndu góðu kyni. Hverju innfluttu dýri skal fylgja vottorð dýralæknis á útflutningshöfn um ástand og heilbrigði dýranna á útflutningsdegi og um aldur dýranna.

Vottorð dýralæknis skal vera staðfest af lögreglustjóra á staðnum eða umboðsmanni hans.